

Βιβλιο-φιλικά

Παρουσίαση

Της ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΜΠΟΓΙΑΝΟΥ

Οκτώ χρόνια μετά τη νουβέλα «Καΐφρας», όπου παρακολουθούσαμε ένα ιδιότυπο ταξίδι άσκοπης περιπλάνησης ενός άντρα και ενός σκύλου στα νοτιοδυτικά παράλια της Πελοποννήσου, μια φυγή από τα προδιαγεγραμμένα όρια και τον καθωσπρεπισμό για την αναζήτηση μιας πιο αληθινής και ουσιαστικής ζωής, η οποία προσπαθούσε να θέσει τους δικούς της όρους, ο Νίκος Αδάμ Βουδούρης επανέρχεται με τη συλλογή διηγημάτων «Πολλών ετών αγόρι». Σε όλα τα έργα του Βουδούρη αυτό που πρωταγωνιστεί θα έλεγα πως είναι η διαμόρφωση μιας σχεδόν απόκοσμη, τελείως ιδιοσυγκρασιακής ατμόσφαιρας, η οποία πατάει σε έναν σκληρό ρεαλισμό αλλά έχει ένα άνοιγμα προς το υπερβατικό, όχι με την έννοια του μεταφυσικού αλλά λόγω της ιδιοσυστασίας των ηρώων.

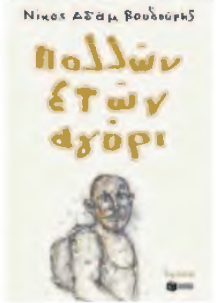
Αναζητώντας έναν εαυτό
Ηρώες λοξές, μοναχικοί, αποσυνάγωγοι, από αυτούς που δεν τους παίζουν εύκολα οι άλλοι και εξαιτίας αυτού παρατηρούν και βλέπουν πράγματα λεπτών αποχρώσεων, έχουν ακατάτακτα συ-

ναισθήματα και οι αναζητήσεις τους δεν ευθυγραμμίζονται με τους κανόνες της λογικής και της επιτυχοφιλίας, όπως ορίζονται από καθωσπρεπικές συμβάσεις και καταναγκασμούς. Δεν είναι επαναστάτες οι ήρωες του Βουδούρη, αναζητούν όμως έναν εαυτό-θέτοντας ταυτόχρονα τους όρους για το πώς θα οριζείται γνωρίζοντας πως ίσως να μην αποκτήσουν ποτέ την αίσθηση της ολοκλήρωσης, αλλά και αδυνατώντας να αφηθούν σε στρογγυλεμένες και εύκολες ομαδοποιήσεις. Διάγουν βίο μοναχικό: το τίμημα των επιλογών τους.
Στο διήγημα «Όταν ο αέρας κουνάει το φεγγάρι» ο Λουκάς Παπαθάνος, ηθοποιός γνωστός και αναγνωρίσιμος λόγω της συμμετοχής του σε καθημερινά σαουντόπερα, σε μια προσπάθεια να νιώσει και να είναι «κανονικός» πηγαίνει στο σπίτι των κουμπάρων του και παίρνει στην αγκαλιά του αγαπημένο του βαφτισμικό. Ο Βουδούρης περιγράφει έναν τρυφερό εναγκαλισμό τους, υπαινικτικό ερωτισμού ή παρεξηγήσιμη οικειότητα, όπου η επίσκεψη τελειώνει βίαια με την παρέμβαση του πατέρα του παιδιού και τα πράγματα επανέρχονται στην πρότερη κανονικότητά τους πριν από την εισβολή του παράταιρου. «Σφίγγω τα χείλια, μη, λέω, άσ' το αυτό, μα ο μικρός δε μ' ακούει, δαγκώνει τον ασπ-μένο κρικό, σάλια τρέχουν στο στήθος μου, ανακόβομαι, αναφοκκικνίζω και ψιθυρίζω, άσ' το,

δεν ακούω το ρυθμικό και νευρικό χτύπημα της λαβίδας στη σχάρα της ψισταρίας». Πάντα υπάρχει μια «λαβίδα» που επαναφέρει, που επιπλήττει, που σταματά ό,τι εξελίσσεται, που προτάσσει την «κανονικότητα» ως τη μόνη αποδεκτή λύση.
Μεταίχμιακοί οι ήρωες του Βουδούρη. Ανόρμοι και ιδιότυπα όρμηι, παιδιά και ενήλικες, δέσμοι μιας παιδικής ηλικίας που στριφογυρίζει διαρκώς στο μυαλό τους, αποσπασματική και γι' αυτό μυστηριώδης, με σχέσεις κακοποιητικές, με την παρουσία ή την απουσία των γονιών να είναι καθοριστική, με τη δύσκολη σχέση πατέρα και γιου να κρύβεται σχεδόν πάντα πίσω από τις καταστάσεις. Όλοι τους «παράξενα παιδάκια γerasμένο», σύμφωνα με το μότο του Καρυωτάκη που τόσο εύστοχα επιλέγει ο συγγραφέας: «Είσοι άντρας. Όμως ο ίδιος πάντα μένω/ τα χρόνια που περάσανε με αφίπσαν / παράξενα παιδάκια γerasμένο».

Γραφή με σωματικότητα

Καθώς διάβαζα τα διηγήματα του Βουδούρη μου έρχονταν στο μυαλό οι στίχοι της Μαρίας Λαϊνά: «Έξπσα με παράξενες σκέψεις / σκοτεινές παρορμήσεις / και όνειρα». Δηγήματα που δεν έχουν να κάνουν μόνο με τη διάνοια, αλλά βάζουν στο κάδρο τη μυρωδιά, τη φθαρτότητα, τον ερωτισμό, την απτότητα, την αμεσότητα του ανθρώπινου σώματος. Εκπέμπει

● INFO
Νίκος Αδάμ Βουδούρης,
«Πολλών ετών αγόρι»
Εκδόσεις Πατάκι
Σελίδες: 144
Τιμή: 9,90 ευρώ

σωματικότητα η γραφή, ό,τι κι αν σημαίνει αυτό, όπως κι αν μεταφράζεται. Το σώμα είναι φυλακή, αλλά γίνεται και όχημα: στην αναζήτηση εαυτού, ταυτότητας, στη δύσκολη διαδρομή προς την ενηλικίωση, στην ανταπάτη της κανονικότητας, στην κατανόηση του γονιού, στην προσέγγιση του Άλλου. Ο έρωτας δεν είναι μια σχέση αγάπης ανάμεσα σε δύο. Ενώστε δημιουργούνται σχέσεις ερωτικής και ο ερωτισμός, διάχυτος σχεδόν πίσω από κάθε αράδα, δεν είναι ο εύκολος δρόμος προς την ευτυχία. Στον κόσμο των ηρώων του Βουδούρη ο ερωτισμός είναι η πραγμάτωση μιας αναζήτησης, ενός τρόπου έκφρασης, μιας πορείας που χαράζει δικές της διαδρομές. Που σκέφτεται να πάρει στα χέρια την τσουγκράνα, όπως στο εξαιρετικό «Ευδοκίμει σε σκοτεινά και υγρά μέρη», και να ξεκάνει τον νάρκισσο πατέρα, αλλά τελικά δεν το κάνει. Το οραματίζεται, όμως, και είναι σαν να το έκανε.
Ο Νίκος Αδάμ Βουδούρης ούτε εζηγεί ούτε δικαιολογεί τους ήρωές του. Τους αναπτύσσει με όλες τις ατέλειες, τις ουλές, τις επιθυμίες, τα ένστικτά τους και τους αφήνει έκθετους στα χέρια του αναγνώστη να στέκονται πάνω σε κινούμενη άμμο, αλλά να μην τους νοιάζει. Αυτή είναι η φυσική τους κατάσταση. Η γλώσσα του είναι δουλεμένη και γυμνή. Προσεγγίζει το τραύμα με την ορμή και την τόλμη που αρμόζει στους ήρωές του.